

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักศึกษามหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ก่อนและหลังการใช้แบบฝึก

สรุปผลการวิจัย

1. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักศึกษาก่อนและหลังการใช้แบบฝึก

2. วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการพูดเพื่อการสื่อสาร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 30 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แบบทดสอบที่ใช้วัดผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.85

2.2 แบบฝึกการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 25 แบบฝึก

3. วิธีดำเนินการวิจัย

3.1 ผู้วิจัยได้สำรวจคำที่ใช้อักษรควบกล้ำจากหนังสือพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 และเลือกมาจำนวน 150 คำ แยกตามประเภทของเสียงคำควบกล้ำแล้วนำคำที่เลือกไว้ ไปทดสอบการอ่านออกเสียงกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาคำที่มีความถี่สูงในการอ่านผิด โดยเฉลี่ยเสียงละ 3 – 5 คำ เป็นจำนวน 60 คำ จากนั้นนำไปสร้างแบบทดสอบการอ่านออกเสียง 3 ประเภท คือ ร้อยกรอง ประโยค ข้อความ แล้วนำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง นำผลมาวิเคราะห์ปรับปรุงแก้ไขเป็นแบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ แล้วนำไปหาค่าความเชื่อมั่น จากนั้นนำไปใช้ทดสอบก่อนและหลังการฝึกกับนักศึกษากลุ่มทดลอง ซึ่งได้มาจากการเลือกนักศึกษาที่อ่านออกเสียงคำควบกล้ำไม่ถูกต้องมากที่สุด จำนวน 30 คน

3.2 การสร้างแบบฝึก ผู้วิจัยนำคำที่นักศึกษาอ่านออกเสียงผิดมากที่สุด จำนวน 60 คำ มาสร้างเป็นแบบฝึกการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ จำนวน 25 แบบฝึก เพื่อนำไปฝึกกับกลุ่มทดลองที่คัดเลือกไว้ จำนวน 30 คน ใช้เวลาฝึกครั้งละ 60 นาที ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2547

3.3 เมื่อทดลองใช้แบบฝึกการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำครบ 25 แบบฝึกแล้ว ผู้วิจัยทดสอบผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงควบกล้ำ โดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกันกับการทดสอบก่อนเรียน

4. การจัดการทำข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำผลที่ได้จากการทดสอบก่อนและหลังการใช้แบบฝึก มาตรวจสอบและวิเคราะห์ผลต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย เพื่อเปรียบเทียบความก้าวหน้าของการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง โดยใช้ t-test dependent

3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงควบกล้ำของนักศึกษาภายหลังการฝึกสูงกว่าก่อนการฝึกอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่านักศึกษาที่ได้รับการฝึกโดยการใช้แบบฝึกการอ่านออกเสียงมีคำควบกล้ำผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำสูงขึ้น

สรุปผลการวิจัย

1. ได้แบบฝึกการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำจำนวน 25 แบบฝึก ที่มีความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.85
2. ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ของนักศึกษาหลังการใช้แบบฝึกมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

ผลการทดลองปรากฏว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำของกลุ่มตัวอย่างหลังการใช้แบบฝึกสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักศึกษาที่ได้รับการฝึกโดยการใช้แบบฝึกอ่านออกเสียงคำควบกล้ำมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำสูงขึ้น ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้แต่มีข้อที่น่าสังเกตต่อไปนี้ คือ

1.1 คำควบกล้ำที่นักศึกษาออกเสียงผิดมากที่สุดตามลำดับ 3 คำแรก คือคำว่า “เพลง” “พลาต” “พลัน” คำว่าเพลงออกเสียงผิด 22 คน คิดเป็น 73.33% พลาตออกเสียงผิด 18 คน คิดเป็น 59.99% และคำว่าพลันออกเสียงผิด 17 คน คิดเป็น 56.66% แม้ว่าหลังฝึกแล้ว คำว่าเพลงออกเสียงผิดลดลงร้อยละ 60 คำว่าพลาตออกเสียงผิดลดลงร้อยละ 46.66 และคำว่าพลันออกเสียงผิดลดลงร้อยละ 43.00 แต่การออกเสียงผิดของทั้ง 3 คำนี้ยังอยู่ในลำดับสูง ทั้งนี้อาจอธิบายจากการออกเสียงคำควบกล้ำของพยัญชนะ “พล” ได้ว่า “พ” เป็นเสียงอโฆมยะ (voiceless sound) เป็นเสียงที่เกิดจากเส้นเสียงเปิด อากาศที่ผ่านขึ้นมาจากปอดไม่ต้องดันเส้นเสียงสามารถผ่านได้โดยสะดวกและเส้นเสียงไม่สั่น ดังนั้นการออกเสียง ตัว “พ” จึงค่อนข้างสะดวก ส่วนพยัญชนะ “ล” เป็นเสียงถอดข้าง (Lateral) เป็นเสียงที่อากาศในช่องปากออกสู่ภายนอกปากโดยผ่านข้าง ๆ ลิ้น นั่นคือ สมที่ผ่านออกมาจากปากจะไม่ผ่านตรงกลางของลิ้น การออกเสียงสระ -ะ, -า, -เ ลิ้นจะอยู่ในลักษณะสูง, ต่ำ, กลาง ตามลำดับบริมฝีปากไม่ห่อ

การออกเสียง “พล” เป็นการออกเสียงที่ยากเนื่องจาก “พ” เป็นเสียงที่ผ่านอากาศจากปอดสู่ริมฝีปากโดยตรงจึงออกได้สะดวก ส่วน “ล” เป็นเสียงข้างลิ้น เวลาออกเสียงต้องกระดกลิ้นเล็กน้อยเพื่อให้ลมผ่าน และเมื่อมาประสมกับสระ -ะ, -า, -เ จึงทำให้การออกเสียงขาดตัว “ล” ไป จากคำว่า เพลง เป็น เพง จากคำว่า พลาต เป็น พาด และจากคำว่า พลัน เป็น พัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ (วิไลวรรณ 2532) ศึกษาการออกเสียงของผู้อ่านข่าวโทรทัศน์ทุกช่องพบว่า ในการอ่านข่าวตั้งแต่เริ่มต้นรายการไปจนถึงจบข่าว (ประมาณ 60 นาที) ไม่มีผู้อ่านข่าวคนใดอ่านออกเสียงคำควบกล้ำได้ครบถ้วนถูกต้องตามภาษาเขียน 100% หากแต่ออกเสียงควบกล้ำ “-ร” เป็น “-ล” หรือไม่ออกเสียงคำควบกล้ำเลย เช่น “ประเทศ” เป็น “ปละเทศ” หรือ “ปะเทศ” “กล้าหาญ” เป็น “กล้าหาญ” และการศึกษานี้ยังพบว่า การแก้เกินเหตุ (hypercorrection) มีผู้สื่อข่าวออกเสียง “ล” เป็น “ร” เป็นสถิติที่สังเกตได้

แบบฝึกที่ 16 และแบบฝึกที่ 19 ได้ฝึกให้ออกเสียงคำและประโยคที่มีคำควบ “พล” ทำให้การอ่านผิดมีจำนวนลดน้อยลงอย่างมาก

1.2 คำควบกล้ำที่นักศึกษารับผิดน้อยที่สุด 3 คำ คือคำว่า เกรง, ปรุง, ขริม, มีผู้อ่านผิดคำละ 2 คน คิดเป็น 6.66 % หลังฝึกแล้วนักศึกษารับผิดออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจนทั้งหมด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ แบบฝึกที่ 3 การฝึกเสียง “กร” แบบฝึกที่ 13 การฝึกเสียง “ปร” และแบบฝึกที่ 4 การฝึกเสียง “ขร” และแบบฝึกที่ 25 การอ่านร้อยกรอง แบบฝึกดังกล่าวเป็นการเน้นการอ่าน

ออกเสียง และการเทียบเสียง ดังนั้นหลังการฝึกอ่านออกเสียง นักศึกษาจึงมีพัฒนาการอ่านออกเสียงได้ถูกต้อง

2. แบบฝึกที่นักศึกษาสนใจเป็นพิเศษ คือแบบฝึกที่เป็นกิจกรรมการแสดงออก เช่น แบบฝึกที่ 22 โข่ทองคล้องกัน และแบบฝึกที่ 23 มาร้องเพลงกัน นักศึกษาชอบและเป็นกิจกรรมที่สนุกสนาน ผู้ฝึกควรจัดกิจกรรมหลากหลายรูปแบบให้ผู้รับการฝึกได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการฝึกและควรฝึกต่อเนื่อง เพราะผู้ที่ฝึกบ่อย ๆ ย่อมมีโอกาสพัฒนาการออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจนคล่องแคล่ว และเป็นไปโดยอัตโนมัติ

3. ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าคำควบกล้ำที่นักศึกษาอ่านถูกและผิด มีการกระจายกันอยู่ในตำแหน่งต่าง ๆ ของบทหรือยกรอง ประโยค และข้อความ ตำแหน่งของคำควบกล้ำในแบบทดสอบจึงไม่น่าจะมีผลต่อการอ่าน

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะซึ่งอาจเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 นักศึกษาที่นำมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง ไม่มีข้อบกพร่องทางอวัยวะการออกเสียง แต่อ่านออกเสียงคำควบกล้ำบกพร่อง เพราะไม่ได้รับการฝึกฝนที่ถูกต้อง ดังนั้น ผู้สอนจึงควรฝึกฝนนักเรียนอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เคยชินและคิดเป็นนิสัยในการออกเสียงที่ถูกต้อง และตรวจสอบความก้าวหน้าอยู่เสมอ

1.2 การใช้แบบฝึก ผู้สอนควรเลือกใช้แบบฝึกให้เหมาะสมกับเวลา และระดับของผู้เรียน ไม่จำเป็นต้องใช้แบบฝึกทุกแบบฝึก การใช้แบบฝึกควรพิจารณาถึงความบกพร่องของผู้รับการฝึกเป็นประการสำคัญ และแบบฝึกควรจะหลากหลายเพื่อให้ผู้รับการฝึกไม่เบื่อหน่าย เช่น แบบฝึกการออกเสียง แบบฝึกที่เป็นเกม แบบฝึกการอ่านคำประพันธ์ การอ่านประโยค

1.3 ผู้ใช้แบบฝึก ควรใช้แบบฝึกอย่างต่อเนื่อง และวัดความก้าวหน้าเป็นระยะ ๆ จนผู้ได้รับการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำได้โดยอัตโนมัติ ในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งการอ่านคำ การอ่านประโยค และการพูดเพื่อการสื่อสารในบริบทต่าง ๆ

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ก่อนสร้างแบบฝึกการอ่านออกเสียงควบกล้ำ ควรมีการสำรวจ ปัญหาการออกเสียงคำควบกล้ำของผู้เรียนกับครูอาจารย์ในสถานศึกษา ผู้ปกครอง เพื่อจะได้ทราบปัญหาอย่างแท้จริง เพื่อนำมาเป็นพื้นฐานในการสร้างแบบฝึก

2.2 ควรนำแบบฝึกที่สร้างขึ้น ไปทดลองใช้กับผู้เรียนในระดับอื่น ๆ หรือสถานบันการศึกษาต่าง ๆ เพื่อปรับปรุงแบบฝึกให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2.3 ควรมีการศึกษาและวิจัยเรื่องนี้กับผู้เรียนในระดับอื่น ๆ

2.4 ขณะทำการทดสอบ ผู้วิจัยควรฟังอย่างระมัดระวัง เพื่อให้ผลการทดสอบมีความถูกต้อง แม่นยำ